

var saaledes udbetaleret, at den var i Stand til at kunne indløses til Doms. — Da jeg inidler-tid nu saaledes har faaet Ordet, vil jeg benytte Seiligheden til at rette nogle enkelte Bemærkninger ogsaa til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), som sluttede Forhandlingerne igaar. Jeg vil da sige til ham, at, naar han mente, at jeg havde hoveret eller overhoved brugt hoverende Udtryk overfor det ærede Medlem med Hensyn til hans Angreb paa Statsrevisionen og dette, at han blev forhindret i at gjentage mundt- lig, hvad han skriftlig havde udtalt, da befinder han sig her i en fuldstændig Viltsfarelse. Jeg har ikke paa nogen Maade hoveret derover, det kunde ikke falde mig ind. — Jeg vil ogsaa be- nytte Seiligheden til at sige, at jeg allerede igaar ved at udtrykke min Samstemning med den høitærede Formands Fortolkning af mine U- tringer tilkendegav, men jeg gjentager det her at jeg ikke har brugt det Udtryk, som det ærede Medlem vilde lægge mig i Munden, og naar det ærede Medlem igaar henviste til at ætse Nigs- dagstidenden, saa vil jeg slutte mig til denne Henviisning, og da vil man kunne se, at det ærede Medlem ikke har havt Ret til at tillægge mig de Udtalelser, han gjorde. — Det forekommer mig, at det ærede Medlem i det Hele har argumenteret paa en noget overlegen Maade, han har karakteri- seret sine egne Argumenter som afgjørende, men den modsatte Opfattelse har han gjentagne Gange betegnet som topmaalet Urimelighed og brugt an- dre saadanne Betegnelser. Jeg tror ikke, at Ar- gumenternes Vægt vore ved, at den, der frembæ- rer dem, selv karakteriserer dem paa den Maade, som det ærede Medlem her har gjort og oftere tidligere har været tilbøielig til. Jeg tror, det er rettere, at vi fra begge Sider overlade vore Til- hørere at bedømme, hvilken Vægt vore Argumen- ter have, end at vi selv bedømme dem. — Jeg vil ikke indlade mig paa at følge det ærede Med- lem i hans hele Udvikling, thi jeg tror, at der i den Henseende er sagt fra begge Sider, hvad der i denne Sag kan siges, og jeg skal i den Henseende henvise til, baade hvad andre ærede Med- lemmer, der staa paa min Side, og hvad jeg selv har udtalt, men der er blot enkelte korrigerende Udtryk, jeg vil sige til. Det er da f. Ex. det, at det ærede Medlem anførte over, at jeg igjen var vendt tilbage til den Udtalelse, som har været det til Grund Liggende for Folkethingets Opfattelse med Hensyn til Reserverfondens Stilling, at Pen- gene laa lige godt, enten de laa i Sorø Akademis Kasse eller i Theatrets Reserverfond. Det ærede Medlem sagde: det er meget muligt, at de ligge lige godt begge Steder, thi til en vis Grad — saa- ledes forstod jeg det ærede Medlem — vilde under lignende Omstændigheder Sorø Akademis Kasse være til Ministerens Disposition ligesaa godt som Theatrets Reserverfond, og, det har jo Sigura viist, har været Tilfældet. Jeg vil da kun

dertil sige den Bemærkning, at jeg tror, at der efter hele denne Sags Gang er en fornøjet og fordoblet Anledning for Repræsentationen til at tage det Spørgsmaal under Overveielse, at der trænges til en større Garanti overfor de separate Fonds, end der hidtil har været. Det Forhold, som eksisterer, at vi have saa at sige to Finants- ministre, er aldeles unormalt, for ikke at bruge stærkere Udtryk. Der vilde dog altid gives nogen Garanti mod Misbrug af de separate Fonds, naar det var saaledes som det burde være, at der dertil i alt Fald fordreides, ikke alene Kultus- ministerens, men ogsaa Finantsministerens Tilslut- ning. Jeg er overbevist om, at hvad der her er passeret med Hensyn til Sorø Akademis Formue, vil være et stærkt yderligere Argument til Støtte for den Betragtning, at de separate Fonds ikke længere bør eksistere som saadanne. Dette var den ene Bemærkning, jeg ønskede at gjøre. Den anden har det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) allerede tilstrækkelig berørt, nem- lig det Utvivilsomme, der fra Begyndelsen af denne Sags Behandling var i, at Beføstningen til Defora- tionerne, til deres Overflytning maatte være med i Overlaget, og at man gik ud fra, at de Beføstninger, der overhovedet kunde blive at anvende paa De- forationerne, vilde blive aldeles forsvindende, hvil- ket aldeles tilstrækkelig blev udtrykt af det ærede Med- lem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), der dengang forsvarede det Forslag til Theaterloven, som gjorde, at det blev muligt at forandre Scenens Dimensioner. — Det ærede Medlem for Kjøben- havns 1ste Valgkreds havde med Hensyn til Overskriftelserne betaaet sig paa Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) netop med Hensyn til Muligheden og Sandsynligheden af, at der her vilde fremstaa Overskriftelser. Jeg tror, at det ærede Medlem i den Henseende ikke har benyttet disse Udtalelser rigtigt; han mente nemlig, at der i de Udtalelser, som bleve fremsatte af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, skulde ligge en Erkjendelse af, at en Minister vilde være berettiget til at komme til os paa den Maade, som her er sket, med disse Efterbevillin- ger. Jeg skal da erindre om, at et Udtryk, det ærede Medlem dengang brugte, hvis Vægt i andre Henseender jeg isvrigt her slet ikke skal komme ind paa, var følgende: „Et Arbejde, der er halvt fuldendt, vil man ikke lade blive staaende, og man vil komme til os og sige, have I sagt A, maa I ogsaa sige B, nu maa I ogsaa fuldende det“; men mine Herrer, det er netop det, man ikke har gjort, det er det, vi anke over, at man ikke er kommen til os og har sagt, nu er der sagt A, nu opfordre vi eder til at sige B. Det er netop det, der ikke er sket, og derfor tror jeg, at det ærede Medlem ogsaa er uberettiget til at gjøre den Anvendelse af disse Udtryk, som han har gjort. Derfor man endda var gaaet denne